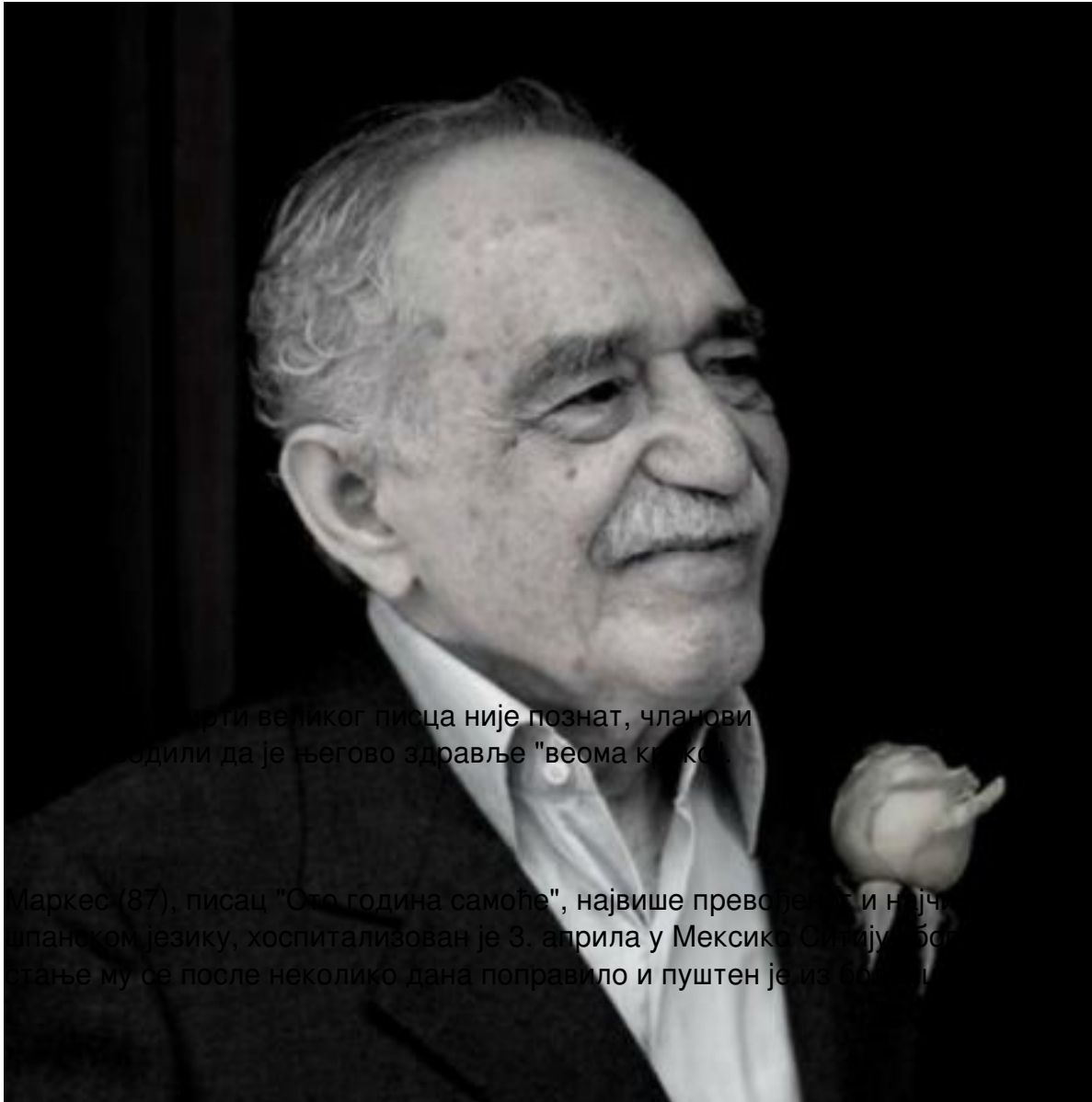

Нобеловац Габријел Гарсија Маркес умро је данас у свом дому у Мексико Ситију, пише мексички Ел Паис.

Умртвост великог писца није познат, чланови последњих
одили да је његово здравље "веома крхко".

Маркес (87), писац "Сто година самоће", највише преводен и најчешће превођен на
шпанском језику, хоспитализован је 3. априла у Мексико Ситију, болнички лекара, а
тање му се после неколико дана поправило и пуштен је из болнице.

Гарсија Маркес био је један од најпопуларнијих писаца шпанског говорног подручја и
многи његову популарност пореде са Марком Твеном или Чарлсом Дикенсом.

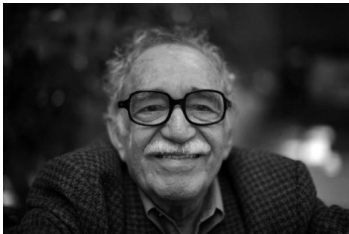
Попут многих других писаца Латинске Америке, он је превазишао оквире књижевности и
културе. Човек међу пријатељима познат као "Габо" постао је херој целог континента
када се придружио револуционару Фиделу Кастру и критиковао насилне интервенције
Вашингтона у Вијетнаму.

Сматра се најпознатијим писцем магичног реализма, жанра у коме се преплићу митови и магија са реалношћу свакодневне егзистенције. Највише је допринео томе да латиноамеричка литература дође у центар пажње светске културне јавности шездесетих година 20. века.

Добитник је Нобелове награде за књижевност 1982. године.

Ослабљен од рака, Маркес није ништа написао после свог последњег романа "Сећања на моје тужне курве" који је објавио 2004.

Родио се 6. марта 1927. у граду Аракатака, у области Магдалена, а живео углавном у Мексику. Био је најстарије од 11 деце Луизе Сантјаго Маркес и Габријела Елихија Гарсије, телеграфкиње и лутајућег хомеопате, познатог по бурним љубавним аферама.

Маркеса су до десете године одгајали деда и баба, који су му причали маштовите приче за децу и будили у њему машту.

Тако је родна Аракатака постала "модел" за "Макондо", село окружено плантажама банана у близини планина Сијера Невада, где се одвија "Сто година самоће".

"Чланови породице су ми говорили да сам почео да препричавам ствари, приче и слично, готово од како сам проговорио", рекао је Гарсија једном новинару.

Ишао је у државни интернат у близини границе са Боготом где је постао омиљени ђак и страствени читалац, ком су омиљени били Хемингвеј, Кафка, Достојевски и Фокнер.

Прво дело објавио је као ђак 1947. Била је то кратка прича за лист Ел Еспецтадор, након што је уредник културе написао да "млада генерација Колумбије нема шта да понуди у виду добре литературе".

Његов отац инсистирао је да упише право, али је напустио студије и определио се за новинарство. Био је слабо плаћен и касније је причао како му је мајка у првој посети у Боготи рекла да изгледа као просјак.

Његово новинарско писање било је надахнуто левичарском идеологијом, којој се приклонио углавном због војног масакра из 1928. у близини Аракатаке, када су радници на плантажама банана штрајковали против Унијетед Фруит компаније (касније "Цхикуита").

Такође, на њега је утицало и убиство Хорхеа Елисе Гаитана, левичарског председничког кандидата.

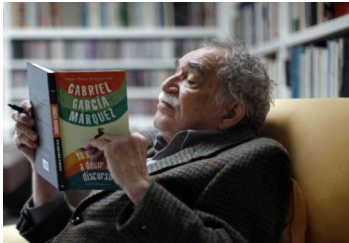
Преселио се у Европу с доласком диктатуре на власт.

Након пропутовања Истоком, преселио се у Рим 1955. где је учио о кинематографији, његовој дугогодишњој љубави.

Затим је отишао у Париз где је живео међу интелектуалцима и уметницима прогнаним из многих латиноамеричких диктатура тог времена.

Вратио се у Колумбију 1958. и оженио се Мерцедес Барчом, комшиницом из детињства. Имали су два сина, Родрига, режисера и Гонзала, графичког дизајнера.

Након што је 1981. оптужен да симпатизује побуњенике М-19 и шаље новац герилским групама у Венецуели, преселио се у Мексико Сити, где је живео до краја живота.

Иако се највећи део одраслог доба борио са сиромаштвом, живот му је касније трансформисан славом и богатством.

Био је изузетан домаћин који је волео да приповеда дуге приче својим гостима, али је повремено изражавао жесток отпор према новинарима који су му уништавали репутацију.

Одбио је понуде да се бави дипломатским пословима и одбацио сваку могућност да се кандидује за председника Колумбије, иако је био укључен у закулисне преговоре између колумбијске владе и левичарских побуњеника.

Већ у седамдесетим годинама живота, 1998. испунио је животни сан – купио је већинске акције колумбијског магазина Цамбио новцем који је добио у оквиру Нобелове награде.

Пре него што се разболео од рака лимфних чворова у јуну 1999. писао је за свој магазин.

"Ја сам новинар. Одувек сам био новинар", рекао је својевремено за АП. "Моје књиге не би могле бити написане, да нисам био новинар, јер је сав материјал за њих узет из реалности".

Наредних година шушкало се да има проблема са памћењем, али никад није потврђено да пати од Алцхајмерове болести. Ипак, било је приметно да се све ређе појављује у јавности.

За 87. рођендан пријатељи, новинари и његови љубитељи предали су му тарту и цвеће испред његовог дома у ексклузивном насељу у Мексико Ситију.

Маркес се није обратио присутнима на том догађају.

(Time.com)